

KAJ NAS UČI PRATIKA?

7. Binkošti.

Babica: Zadnjič sem morala rešiti vprašanje: je li o Božiču prijetneje ali o Veliki noči? Zdaj pa jaz vaju vprašam: kaj sodita o binkoštni dobi, kaj vama je pa v tej cerkveni dobi najbolj všeč?

Marica: O, ta doba nam je pa še nad vse ljuba. Nekaj že zato, ker se prične in nadaljuje v najlepšem letnem času; posebno pa zato, ker tu obhajamo veliki praznik presvetega Rešnjega Telesa. O, kako je lep ta veličastni praznik! V dolgi slovesni procesiji spremljamo in častimo Zveličarja; belooblečene deklice smemo svetiti, nekatere tudi s cvetlicami posipljejo ceste in pota Jezusu, ki ga mašnik nese v svetli monštranci.

Janko: Mi dečki pa tudi storimo, kar moremo. Saj sem jaz tudi svetil lani in lep trak in šopek sem imel pripet na suknji, in letos bom zopet prosil, da me pusté.

Babica: Vajina svečava in lepša oprava bi še ne bila toliko vredna; a to mi je bilo nad vse všeč, da sta se tudi modro obnašala in lepo molila. Seveda le s tem pogojem se vama bo tudi letos dovolilo.

Binček: Jaz bom pa pri oknu, tam kjer lučke goré.

Babica: Pa poklekniti boš moral in ročice skleniti, ko pojde procesija mimo, — da te bo ljubi Jezus blagoslovil. Pridne otroke ima zelo rad.

Res je, dragi otroci, izredno ganljiv in krasen je praznik presvetega Rešnjega Telesa. Zvonovi, se mi zdi, vse slovesneje done ta dan, cerkveno petje sega bolj do srca. Sicer hodimo mi k Jezusu v cerkev; ta dan se pa sam nebeški Kralj tako poniža, da nas hoče spremljati v slovesnem sprevodu. Vendar središče te cerkvene dobe je in ostane binkoštni praznik, praznik sv. Duha. Vsi drugi cerkveni prazniki v vsem letu imajo pravzaprav tukaj svoj začetek. Ta dan je bil začetek sv. Cerkve in po razsvetljenju sv. Duha je Cerkev tako lepo razvrstila in uravnala cerkvene praznike. Ta

dan so začeli teči studenci milosti božjih, ki jih zdaj goreči verniki prejemajo v katoliških cerkvah vesoljnega sveta. Prav zato vas tudi tolikrat opominjam, da goreče molite sv. Duha in ga nujno prosite njegovih božjih darov!

* * *

K največjemu prazniku.

Jasen dan junija je. Solnce siplje svoje dobrodejne žarke na nadepolno setev. Prepelica pepedika med svetlozelenim klasjem, ki se ravno odvijje iz dolgih listov.

Travniki so v najlepšem cvetju; gozdje v polnem zelenju. Prijazno

nas vabi hladna senca v svoje okrilje. A danes nimamo časa, da bi počivali pod košato bukvijo; danes, ko vse dela, ko vse hiti in se pripravlja na nekaj svečanega.

Glej, oče so hiteli že davi v gozdič in so nasekali smrečic, brez in zelenih bukovih vej. Pripeljali so jih že domov. Smrekam so oklestili spodnje vejice in obelili deblo. Breze pa in

bukove veje so spodaj priostrili, da se lahko zataknejo v zemljo, ko jih postavijo ob cesti pri hiši.

Celo vrsto takih drevesec zasade ob hiši. Na oglu in pred vratmi pa smreke, vmes pa belokožnate breze. Postavijo jih tako nagosto, da se skoraj ne vidi hiša skozi.

In kako ne bi ozaljšali poti, saj bo šel mimo sam Odrešenik — dobro se je Njemu kaj prikupiti. Zato ne zamudi nihče prilike, da bi ga ne počastil. Glej, tudi deklice so pohitele v log s košaricami, nabirat pisanega cvetja, da ga bodo jutri, belo oblečene, potresale po poti pred presv. rešnjim Telesom.

Solnce polagoma zahaja. Okrog hiš je že vse ozaljšano in počejeno. Gospodarji so dovršili svojo dolžnost. A čaka jih še drugo delo. Narediti je treba še štiri oltarje, kajti jutri se bodo rabili pri procesiji. Zatorej se zbirajo možje k skupnemu delu. Vsakdo